ОТЪ АДМИНИСТРАЦІИ РУССКОЙ ПРАВОСЛАВНОЙ МИССІИ ВЪ КАНАДѢ.

№ 320. 30 Апрѣля, 1924.

Редактору „Канадійской Жизни" И. Бѣлецкому.

Въ Номерѣ 35. „Канадійской Жизни" отъ 24 Апрѣля, сего 1924 года, на страницѣ 8. было, помѣщено сообщеніи о нѣкоемъ Качуровскомъ, въ коемъ сообщеніи Качуровскій именуется „Священникомъ".

Для выясненія истины и огражденія интересовъ нашей Миссіи Православной имѣю сообщить Вамъ слѣдующее.

Василій Качуровскій былъ Діакономъ нашей Православной Канадійской Миссіи, по резолюціей **Его Преосвященства Преосвященнѣйшаго Феофила, Епископа Чикагскаго и Канадійскаго, отъ 26 Января 1923 года за № 9, исключенъ изъ Членовъ нашей Православной Канадійской Миссіи съ запрещеніемъ въ Священнослуженіи.**

Парохію въ Гоноръ Василій Качуровскій обнявъ помимо нашей Церковной Власти, вѣдома или роспоряженія, и какъ неимѣющій законнаго Рукоположенія отъ нашихъ Православныхъ Епископовъ, не имѣлъ, абсолютно, никакого права занимать православный приходъ въ Гоноръ.

Сіе сообщеніе прошу, на основаніи законовъ о печати, **помѣстить** въ ближайшемъ слѣдующемъ Номерѣ „Канадійской **Жизни**".

Администраторъ Канадійской Православной **Миссіи**,
Протоіерей Александръ Вичеславовъ.

Говорять

що „У. Р. Вісти" критикують Вел. Кн. Николая, що його хочуть поставити комендантом проти большевиків. Но він не такий страшний, як його малюють.

що Паньків і Ільчишин виховують в своїй пасіці великих трутів, котрі будуть кусати саме в ніс тих, що напасти собі шукають по ґазетах і мітінґах.

В Українськім Голосі, ч. 19. „кажуть", „що москофільську православну шматку „Канадійская Жизнь" видають т. зв. Українці-католики, хоч не можуть на те спромочися, аби власними силами видавати свій власний орґан „Канадійський Українець";

що найлучшим доказом на те, що прот. Божик є щирий Українець, є його в поті чола написана великодня стаття у кацапській „Канадійскій Жизни".

А ми від себе скажемо тим цимбалам в Укр. Голосі „Кажуть", що лучше було би їм не то кацапами стати а ослами, тоді для самих Українців лекше буде, коли позбудемся пльоткарів, брехунів, кирнинків та всякої підлоти.

Ми не далиби старий общає Вп. о. прот. Божика за цілу Вашу зграю брехунів. Ми цінимо прот. о. Божика, бо він є свідомий своїх **національних** почувань, як також **вірний** син своєї православної віри. **Шануємо також католиків лише тих, які були католиками і ними є. Не лиш ми**, але всі чесні люду бридяться таких як ви. Дивіться на себе і станьте людьми, потім говоріть про других.

В ресторації.

— Що ясний пан кажуть собі **дати?**

— Передовсім я не шляхтич, що би мене ясним паном називати.

— То нічо не шкодить, бо ми тут кождого батяра так титулуємо.

Котрий чоловік найвідважнійший?

— **Лисий.**

— **Чому?**

— Бо в него ніколи не стане волос дубом зі страху.

Телефонъ От. Джан 4951.
Д-р Г. НОВАК
(M.D., C.M.)
Лѣкаръ и Хирургъ
Урядовіи годины: отъ 11—12 рано; пополудни отъ 2—5 и отъ 7—9 вечера.
Въ всякихъ болѣзняхъ даетъ помощь. Удавайтесь до:
DR. G. NOVAK
459 Selkirk Ave., Cor. Powers
Winnipeg, Man.

ЖАДАЙТЕ
оказового числа „Господара". Се є одинокий господар. журнал в українській мові в Канаді і Злучених Державах. Річна передплата $1.50. На оказове число просимо присилати 3 ц. марку.
Hospodar
P.O. Box 1616 Winnipeg, Man.

ПРОВИДІНЄ

доставить вам всі річи церковні як прим.
Хоругви по 50 долярів і висше. Процесійні хрести православного стилю зі старого краю. Ризи церковні. Кропила дерев'яні по 65 ц. Свічки, ладан, вугіл, ліхтарі. кадильниці і все потрібне в Православній Церкві.
За всіма річами та інформаціями проситься писати на понизшу адресу:
THE PROVIDENCE
275½ SELKIRK AVE.
WINNIPEG, MAN.

ОБЪЯВЛЕНІЕ.

Объявляется всѣмъ, кто купилъ лоторейные билеты, въ ближайшее время будетъ произведена выгравка назначена на субботу 17 мая, 8 ч. вечера. Всѣ, кто купилъ и уплатилъ за билеты только тотъ будетъ признанъ на право участія въ лоторые.

Таковы члены и приглашаются на субботу, 17 мая, 8. ч. вечера въ домъ при Русской Правосл. Церкви, 643 Манитоба аве., въ Виннипегѣ.

Немитотъ.

По заслузі.

Молоду, але злющу жінку сьпрстав добре її чоловік. Вона втікає до батька і скаржиться на чоловіка. Батько ж знаючи її злий характер, **дав її від** себе пару пощочин і сказав:

— Тепер вертай до свого чоловіка і скажи йому, що на будуче як він вибе знова мою доньку, я буду бив його жінку.

Фармер: — Я чув, що маєте годовану свиню на продаж. Міг би я її бачити?

Син гандляра: — Тату, ходіть но сюди, з вами хочуть бачитися.

— **Чи то правда, тату, що на злодію шапка горить?**

— **Так, моя дитинко.**

— Ну, а як злодій без шапки?

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА
на сатирично-гумористичний часопис „ВУЙКО", що виходить що два тижні.
„ВУЙКО", се **одинокий український сатирично-гумористичний часопис в Канаді.**
„ВУЙКО" подає веселі вірші, оповідання, сміховинки, дотепи, образки загадки, — взагалі розвеселює кождого читача.
„ВУЙКО" ганить всяку погань, яка обсідає наш нарід, без огляду на її становиско.
„ВУЙКО" повинен находитися не лише в кождім Товаристві і Читальні, але й в кождій хаті.
Передплата „ВУЙКА" виносить річно в Канаді 2 доляри, а поза Канадою $2.50.
„ВУЙКО" роздавати буде гарні премії, та не для всіх, тільки своїм приятелам і його передплатникам. Хто запренумерує „Вуйка" на оден рік, дістане книжок або яку иншу річ. вартости 1 дол., хто пришле передплату на 2 роки. дістане вартости 3 доляри. Хто збере передплату на „Вуйка" від 10-ох, той дістане премії вартости 3-ох долярів.
ПРЕМІЇ ТАКІ — Кобзар $1.50, Синя Фльота $1.00, Тарас Бульба $1.00, Захар Беркут 50ц., Чернигівка 50ц., Календарі стінні 50ц. Крім сього маємо образи инших героїв і князів, переписні картки, прекрасні бюсти, фіґурки, ланцушки, бритви і т. д., і т. д. Также „Вуйко" пішле вам насіння на город, вартости 1 дол. Хто собі що сподобає з висше наведених річей, нехай присилає передплату на „Вуйка" на низше подану адресу, а дістане бажану річ, коли долучить на оплату пересилки за 10 центів марок.
„Вуйко" виходить правильно що два тижні. Число на оказ посилається кождому даром. Замовлення і гроші просимо посилати на таку адресу:
Wuyko
590 Pritchard Ave., Winnipeg

КАНАДІЙСКАЯ ЖИЗНЬ

CANADIAN LIFE

ОРГАНЪ ПРАВОСЛАВНОИ ЦЕРКВИ ВЪ КАНАДѢ.

VOL. III. — № 37. WINNIPEG, MAN., MAY 23-rd. 1924. ВІННІПЕГЪ, МАН., 23-го МАЯ, 1924. Ч. 37. — ГОДЪ III.

НОВОСТИ ИЗЪ СВѢТА.

СОБЕРАЮТСЯ ДО ВОЙНЫ.

На Веходѣ Европы теперь заносится на новую войну межь Румыніею и Радянскими Републиками изъ за Бесарабіи и говорятъ що война есть такъ неминуюча.

Изъ Румыніи доносятъ, що румынское населеніе изъ Бесарабіи уходитъ изъ страха передъ наступленіемъ червонои арміи. Выслано сего тыждня много транспортовъ румынского войска изъ Букареста, надъ Днѣстеръ. Доноситъ тоже, що на восточномъ берегѣ Днѣстра радянскіи войска будують земельни укрѣпленія для тяжкой артилеріи, що уможливять переправу арміи черезъ рѣку до Бесарабіи.

Изъ Берлина доносятъ, що радянске правительство черезъ представителей Червоного Креста, Немировского, Бродского и Крестова, закупило въ нѣмецкихъ фирмахъ значну скольность полевыхъ шпиталей и 2,000,000 пакетовъ съ санитарными припаратами, що мало бути доставлено до 15 мая.

Румынія изъ своей стороны робить старания запевнити собѣ оружну помощь отъ заграничныхъ державъ на случай войны. Въ той цѣли продолжає она переговоры въ Парижи и Варшавѣ съ намѣреніемъ заключити военный союзъ съ Франціею и Польщею.

Въ Парижи отбуваются переговоры при участіи самого румынского короля, а въ переговорахъ въ Варшавѣ заступає Румынію шефъ румынского ген. штабу, ген. Флоресци.

Пресова агенція „Роста" доносить, що японске правительство отправило на Чорне Море ескадру своей военной фльоти, що маєть бути демонстраціею пріязни Японіи съ Румыніею.

Изъ того всего видно, що война неборомъ може загорѣтися въ Европѣ.

Высылка Еп. Веніамина изъ Подкарпатской Руси.

Высылается изъ предѣловъ Карпатской Руси епископъ Веніаминъ. Его обвиняютъ въ комунизмѣ.

Приговоръ надъ Епископомъ Прокопіемъ.

Одескій ревтрибуналъ приговоралъ къ смертной казни епископа Прокопія, настоятеля херсонского монастыря, за содѣйствія Деникинскому движенію и за противодѣйствія совѣтскимъ властямъ конфискувать церковныя цѣнности, но приняв во внимание давность этихъ „преступленій" замѣтнихъ назначенное наказаніе высылкой епископа навсегда изъ Совѣтской Украины.

Новѣйшіи вѣсти подають, що еп. Прокопій уже выѣхавъ за границу.

Поворотъ большевиковъ до старого ладу.

Рада народной обороны выробила проектъ нового униформа червоной арміи. Замѣсть теперешного однострою червоно-гвардійцевъ: остро-кончатои шапки и червоныхъ пагоновъ, буде войско снова носити такій однострой якъ за царскихъ часовъ и плоскіи округли шапки (фуражки). Пагоны будуть съ золотыми прекрасами. Войско приняло прихильно сей проектъ. На улицяхъ Москви можна теперь вже бачити богато старшинъ въ давному однострою, только пагоны на нихъ не царскіи, а совѣтскій гербъ: серпъ и молотъ.

Убійство стенографистки.

Москва. — Большевитскій членъ трибуналу Князевъ застрѣлилъ свою стенографистку за тое, що она отказалась „жити съ нимъ на коммунистичныхъ законахъ". Судъ засудивъ Князева на 10 лѣтъ тюрми, а не на смерть, бо онъ „старый коммунистичный роботникъ", а стенографистка походило изъ „буржуйскія класы".

Жидовска республика на Украинѣ.

Проектъ окремои республики на Украинѣ покы що не залагоджена центральнымъ радянскимъ урядомъ. Всякія политични организаціи и партіи, особенно жидовскія, живо заинтересованы ей розвязкою. Въ послѣдномъ часѣ собралась въ Москвѣ група жидовскихъ политикеровъ, якія свернулися съ отозвомъ до всѣхъ Жидовъ на свѣтѣ, щобы [illegible] ногодимну?

Изъ оффиціальныхъ представителей первый забравъ голосъ представитель радянской Украины, якій подавъ до вѣдомости резолюціи, що годится на колонизацію Жидами полудневой Украини и Крыму.

Неудалый нападъ на банкъ.

Въ второкъ, дня 20 с. м. въ полудне, Френкъ Мартинъ обрабовавъ Банкъ оф Монтреалъ на корнери Портедж аве. и Голдингъ стр. Однакъ запримѣчено якъ онъ выходивъ съ грошми изъ банку, дали знати полиціи, яка пустилася за злодѣемъ въ погоню, якій хотѣвъ утечи автомобилемъ. Погоня тревала недовго; по короткой вымѣнѣ выстрѣловъ револьверовыхъ, дитективы положили трупомъ утѣкаючого на улици Лингонъ.

Изъ слѣдства позднѣйшого довѣдуемося, що забитый Франкъ Мартинъ працювавъ давнѣйше въ томъ банку. А теперь знова бувъ занятый на фармѣ у своего батька. Передъ кольома днями опустивъ домъ и удався до Виннипега и тутъ достигла его рука справедливости.

Грошей коло убитого Ф. Мартина снайдено 3,348.50 дол. готовки, а 217.50 дол. Викторы Бонд. Купони и четири англійскихъ десять шилинговыхъ банкнотовъ.

ОТЪ РЕДАКЦІИ „КАНАДІЙСКОЙ ЖИЗНИ".

Звертаемся до всѣхъ нашихъ Читателей и Пріятелей, которіи побераютъ и читаютъ „Кан. Жизнь" отъ долшого времени и на жаль и до теперь не прислали ани одного цента. По винни наши Читатели роздумати, що газета стоитъ гроши, якъ паперь, друкъ, робота и почтовая росcылка.

Много нашихъ Читателей не берале газету черезъ два лѣта, — хотяй не точно, бо то не наша вина, — то если бы было где — кому не тяжко уплатити всю предплату то такимъ Читателямъ робимъ великій опуст, нехай пошлють хотьбы по 1. долляру за той часъ, и напишуть, чи имъ дальше высылати чи не высылати, бо даромъ никто намъ не робить ани даромъ паперу не даютъ изъ фабрики.

Кто пошле цѣлковиту предплату, тому на желаніе пошлемъ хорошихъ книжочокъ даромъ. Мы будемъ старатися отъ теперъ точно издавати, только ожидаемъ Вашой помощи.

Предплатителей нашихъ просимъ дописувати всякии свои дописи и думки въ справѣ самои газеты, а то якъ можна на будущое время ей издавати, чи може що треба перемѣнити, такъ або иначе.

Пишѣть сейчасъ до редакціи Канадійской Жизни" на адресъ:

CANADIAN LIFE
Box 3598, Winnipeg, Man.

КТО ПЕРВЫЙ ИЗЪ СВЯЩЕННИКОВЪ СОБЕРЕ И ПОШЛЕ НА ФОНДЪ ПРАВ. ГАЗЕТЫ „КАНАДІЙСКАЯ ЖИЗНЬ"?

„Канадійская Жизнь" потребуе Вашой Помощи!

ГОЛОСЪ ИЗЪ МОНАСТЫРЯ ИЗЪ КЕЛЛИИ РУССКАГО СТАРЦА ИНОКА,

Роднаго внука Дѣда-воина, Страдальца, раненаго въ сраженіи подъ Бородиномъ въ 1812 г. со многими истинно-отечество любцами.

Возлюбленные Соотечественники-Россіяне!

Кайтесь!! Плачьте!!Рыдайте, Аще не покаетеся, всѣ погибнете:.. Богъ долго ждетъ, да больно бьетъ. Такъ говаривалъ св. Іоанъ Юродивый Борису Годунову, при встрѣчахъ съ нимъ.

Божіимъ велѣніемъ великая и многобѣдственная война народовъ пока окончилась.... Божіимъ попущеніемъ великая и многобѣдсвенная смута и междуусобица въ многострадальномъ отечествѣ нашемъ все еще продолжается.... Божіимъ благопоспѣшеніемъ уже не разъ приближалось избавленіе занятой самозванцами „большевиками" многострадальной Родины нашей. Но святому дѣлу этому еще не насталъ желанный часъ, а жертвъ и крови Русской пролилось и льется весьма много.... Видно Господь Богъ Вседержитель, медленный на гнѣвъ и скорый на милость, очень много прогнѣванъ множествомъ тягчайшихъ грѣховъ Русскаго Народа, что медлитъ на милость, на помощь. Видно сознанія грѣховъ нѣтъ, или покаяніе слабо, или моленіе о помощи слишкомъ хладныя. Видно не благоугодно Господу Богу Вседержителю, чтобы много надѣялись на человѣкъ, хотя бы умныхъ и сильныхъ, ибо Онъ благоволитъ къ боящимся Его и къ уповающим на Него, на милость Его (Псал. 146, 10.) А безъ Бога, безъ Его всесильной помощи что мы? Ничто. Слабіе паутины....

Православные Соотечественники! Церковь, Россія, Русскій Народъ въ эти годины тягчайшего лихолѣтья, въ особенности въ тѣхъ мѣстахъ — городахъ и селеніяхъ, которые находятся въ рукахъ и по власти мучителей—грабителей—большевиковъ, въ такомъ ужасномъ положеніи, что трудно подъискать и слова, чтобы сколько нибудь ими высказаться, — выплакаться.

А что и еще будетъ впереди, что еще таится за непроницаемой завѣсой будущихъ судебъ Церкви, Россіи, Русской народности?! Можетъ быть и еще болѣе тягчайшія, болѣе ужаснѣйшия бѣдствія надвигаются и постигнутъ наше прежде обширное і могущественное, государство да и Церковь Русскую Православную.... Не плачетъ ли, не переставая, въ эти мрачныя годины, Самъ Господь, смотря на отечество наше, какъ плакалъ во дни своей земной жизни объ Іерусалимѣ и не говоритъ ли Онъ всѣмъ намъ, Русскимъ Православнымъ, этимъ, — сими мрачными и ужаснѣйшими, небывало-именовавшимися событіями: **О, если бы ты прежде именовавшаяся „Святая Русь" хотя въ сіи твои** многогрѣховные и многоскорбные дни **уразумѣла, что служитъ къ миру** и благополучію **твоему.... ибо пришли дни, когда враги твои обложили тебя окопами** и окружили тебя **и стѣснили тебя отвсюду и разорили тебя и побили** и погубили многіе милліони **дѣтей твоихъ** русскихъ православнихъ людей.... **за то, что ты не разумѣла времени посѣщенія твоего** (Лук. 19, 42-44), **многихъ милостей Моихъ къ тебѣ** многая милосердія Моего.

Гдѣ та „свобода", гдѣ то „братство", гдѣ то „равенство", которыя обѣщали соціалъ-революціонеры, а потомъ и нынѣ заманчиво обѣщають коммунисты Русскому Народу, которыми обманули они тебя, Русскій Народъ, и за что, какъ за пріятную приманку, ухватился Русскій Народъ, проглотилъ и попалъ в такія ужаснѣйшія небывало-тяжкія неописуемыя бѣдствія....

Твой „Русскій", добрый и благочестивый Царь Николай „многострадальный", вынужденно отказавшійся отъ царского престола и потомъ долго томившійся въ тяжкой неволѣ, убитъ злодѣями крамольниками, въ ночной темнотѣ, безъ единой вины, без всякого гласного суда и хоть бы какого нибудъ слѣдствія; а вмѣстѣ съ нимъ умерщвлены въ тѣ же мрачныя минуты Царица-Страдалица Александра Ѳеодоровна, юный отрокъ — наслѣдникъ-Цесаревичъ, со всею Ихъ Семьей и съ нѣкоторыми изъ приближенныхъ. Достовѣрно извѣстно объ умерщвленіи цареубійцами другихъ изъ великихъ князей и Великой Княгини — Страдалицы Елисаветы Ѳеодоровны.

А за что? Всѣ молчатъ.... Одни боятся спросить, а другіе боятся сказать: за что они убиты? Да еще послѣ столько многихъ томленій въ неволѣ и надѣвательствъ надъ ними, а нѣкоторые ужаснымъ образомъ преданы смерти....

Православные Россіяне и всѣ Россіяне! Прислушайтесь-ка хорошенько, а у кого плохой слухъ, или кто совсѣмъ глухъ, спросите у имѣющихъ хорошій слухъ: не говоритъ ли Онъ, Царственный Страдалецъ, Кротчайшій и Добрѣйшій, — оттуда къ вамъ: **Людіе Мои** „вѣрные" подданые Мои, — „святые" богомольцы Мои: святители и іереи Господни, „преподобные" иноки и всѣ „благочестивые" служители Церкви Святой, „вѣрныя" и храбыя войска Мои, „вѣрное" и преданное дворянство Мое, — **что сотворихъ вамъ, или чѣмъ оскорбилъ Я васъ? Почему....** не сохранили вѣрности и преданости Мнѣ, клятвенно обѣщанной, — **Людіе Мои,** — предъ Господомъ Богомъ Вседержителемъ, предъ честнымъ крестомъ и святимъ Евангеліемъ? **За что „они" умертвили насъ?** За что „они" умертвили невиннаго отрока — Цесаревича? За что „они" умертвили невинныхъ дѣвицъ? За что „они" перебили множество вѣрныхъ и преданныхъ Мнѣ?! **Людіе Мои, Людіе Мои, что сотворихомъ вамъ?!?!** Лучше ли теперь стало вамъ на Руси **святой без Меня?!?!?!**

Но ежели кто и не слышитъ такого **голоса,** ежели и не слышится такой **голосъ** оттуда, отъ Него, — чудеса вѣдь и не бываютъ безъ великой нужды и по всякой прихоти. — то полагаемъ, что уже многими и давно слышится въ глубинахъ сердца своего, у которыхъ оно не задавлено всякими нечистотами, то самое обличеніе, тотъ голосъ въ своей у каждаго не сожженнаго въ совѣсти (Тим. 4, 2), этого неподкупнаго свидѣтеля и судіи.... и уже многіе **біющіе перси своя** (Лук. 23, 48), одумавшись, плачутъ и рыдаютъ о себѣ и о родныхъ и присныхъ своихъ и о дѣтихъ своихъ **ибо ихъ уже нѣтъ** (Матѳ. 2, 18; Іерем. 31, 15). Прислушайтесь-ка Православные, — предлагаемъ, а не принуждаемъ, — къ своей совѣсти, да съ молитвеннимъ обращеніемъ **къ Богу;** не заопіетъ ли она во многихъ, многихъ, съ обличеніемъ въ тѣхъ великихъ грѣхахъ: въ измѣнѣ, въ клятвопреступленія, въ цареубійствѣ? **Не такъ ли Православные?!**

Много высшихъ сановниковъ, уже болѣе тридцати архіереевъ.... тысячи священниковъ и всякого чина церковнаго и монашествующихъ, обоего пола.... многое множество военныхъ, чиновныхъ, богатыхъ, и такъ или иначе не угодныхъ большевикамъ и ихъ верховнымъ повелителямъ, безпощадно перебиты и мучительски умерщвлены.... **Милліони лучшихъ русскихъ православныхъ людей погибли и гибнуть** отъ рукъ безбожныхъ и кровожадныхъ злодѣевъ—большевиковъ—коммунистовъ, отъ ихъ наймитовъ и отъ своихъ обманутыхъ собратьевъ и отъ продажныхъ предателей—намѣстниковъ.... **Милліоны** русскихъ людей разбиты, искалѣчены, изувѣчены отъ великихъ ужасовъ и страшныхъ потрясеній.... милліоны вдовъ и сиротъ и всякой безпомощной бѣдноты убожества.... Милліарды.... много милліардовъ убытковъ и потерь. И все это изъ за великой войны, а еще болѣе отъ великой крамолы.... Святыя Церкви (храмы), молитвенные дома, церковныя зданія во-множествѣ разрушены и осквернены.... многія церкви заперты.... многіе приходы закрыты.... святыя мощи угодниковъ Божіихъ, святыя иконы, священные сосуды и принадлежности, — все церковное, все священное въ поруганіяхъ и въ презрѣніи и даже в претвореніи въ слитки, для уплаты разбойникамъ губителямъ Русскаго Народа.... Мы уже не говоримъ объ ограбленіи монастырей и о бѣдствіяхъ монашествующихъ и призрѣваемыхъ въ нихъ сиротамъ, вдовамъ, старцамъ и, вообще бѣднымъ и безпомощнымъ, отъ монастырей питавшимся....

Однимъ словомъ: везде и повсюду разрушение и разорение и опустошеніе.... бѣди и слезы.... вопли и рыданія.... нищета, голодъ.... болѣзни и смерть.... царство смерти....

(Продолженіе слѣдуе).

МЫСЛИ.

Великая власть ваша, если вы сами собою владѣете.

Не хватайся за колесо, когда оно котится внизъ: шію сломишь напрасно. Вотъ, когда оно ѣдетъ вверхъ, держись его: самъ на верху будешь. — **Шекспиръ.**

Иди своею дорогою, а люди нехай кажуть, що хотять. — **Данте.**

Наука сокращаетъ намъ опыты быстротекущей жизни. — **Пушкин.**

Слово, если оно искренно, все побѣдить. — **Достоевскій.**

Если нѣтъ силъ горѣть и разливать свѣтъ, то хоть не гаси его. — **Л. Толстой.**

Свящ. С. Д. Вербовый.

ЯКЪ СВЯТКОВАТИ НЕДѢЛЮ И СВЯТА.

„Памятай день святый святити". — Если Господь съ натискомъ завзывае насъ, „памятай", що въ другихъ заповѣдяхъ не стрѣчаемо, то необходимо намъ звернути увагу на тую заповѣдь и близше притлянутися, якъ именно святкувати день св. а якъ мы его святкуемо?

Недѣля для насъ день такій, въ которомъ мы повинни сколько возможно, освободити отъ всѣхъ земныхъ занятій и думокъ, пустыхъ бесѣдъ и забавъ съ танцями, а взнести духъ и серце, черезъ цѣлый день, отъ земли до неба, отъ сотворыня до Сотворителя свого и Господа. Если мы жіємо черезъ шесть дней такъ, якъ бы только були сотворени для земныхъ добръ, только щобы працовати для тѣла и его розвеселяти земними радостями, то въ недѣлю, або свято, мы повинни памятати также, що мы сотворени еще для другого не зровнаного лучшого житя въ загробовомъ свѣтѣ, котрой для насъ буде вѣчнымъ, т. е. царство небесное.

По тому Богъ освятивъ семый день, абы человѣкъ въ той день воздавъ Ему славу и честь, а такъ якъ сказано; що не можна двомъ господамъ служити, такъ мы повинни въ той святый день, оставити безусловно всѣ наши дѣла и увеселенія тѣла, а воздати славу и честь имени Господа Бога, и Его близше познати, любити и надѣятися на Его безграничное милосердіе и доброту. Розмышляти о безконечно великой добротѣ Господа нашего Інсуса Христа, черезъ которого мы зостали освободжени отъ смерти и гнѣва Божого, въ дѣтей грѣха, зделани дѣтьми Божими.

Вже перви христіяне щобы належито святковати день святый, збиралися, вечеромъ, въ опивночи, рано, на спольну молитву, где въ псалмахъ, спѣвахъ и молитвахъ прославляли Господа, и той взорецъ святого и доброго житя оставили намъ якъ найдорожше сокровище и в нашой церкви служимо; вечерню, утреню, и Службу Божу. Вечерня пригадуе намъ слова пророковъ Божихъ избраныхъ, котри въ своихъ пѣсняхъ и поученіяхъ удобряли сердця собратовъ и отдавали честь и славу Богу. Въ Утрени вспоминаемо о жизни нашого Спасителя и Господа, а ровножъ молимо Его, о прощеніе грѣховъ нашихъ и о благодать, безъ которой человѣкъ ничого доброго такъ для тѣла якъ и для души зробити не може. Служба Божа пригадуе намъ рождество, крестную смерть и славное воскресеніе, Господа нашого Інсуса Христа. Отже есть грѣхомъ смертельнымъ для человѣка-христіянина, въ недѣлю и свята бути такъ байдужнимъ занниматися якими то дѣлами, а особенно дуже грѣшать тіи, котрія въ недѣлю и свята устроюютъ танци и забавы съ піятикою. То уже по просту выродки христіянства можутъ робити, но правдивіи христіяне повиннися такими дѣлами брыдити. Чому? Во жаденъ угодникъ Божій не черезъ танецъ и забаву наслѣдивъ царство небесное, але противно, танцями и забавами погубили свою память безбожная Иродіада, черезъ діяволскій танецъ, святому найбольшому пророкови голову, повелѣла стяти. Танецъ, то сѣть діявола, въ котру добровольно входять невинніи души нашой Русской молодѣжи, бо тамъ брыдкіи пѣсни, піянство, прелюбодѣство, бійка, тамъ служать діяволу, а грѣхами новыми ображають страшно Господа Бога, т. е. розпинають Его на ново на крестъ якъ колись фарисеи и книжники.

Отже доню христіяньская и ты сыну любый, чы може твое сердце чути охоту абы ты ишовъ въ такое гнѣздо грѣха и погибели? Чи не стидъ тобѣ, що ты носишь имя святого, а служишь діяволу? Чи не боишся кары вѣчной? Если дитинко люба стидаешся коли мама на тебѣ посварить, если стидаешся, коли на тебе кто скаже пусте слово. Чому не боишся того, що всѣ твои найтайнѣйши грѣхи поповнени словомъ, мыслею и дѣломъ, будуть открити на страшномъ судѣ передъ всѣми людьми, а розгнѣваный Господь оголосить свой вырокъ: „уготованый діяволу и слугамъ его".

Дитино христіяньска! Чы ты хочешь мѣняти кольканайцять або колькадесять лѣтъ житя туземного, сполученого съ плачемъ и горемъ за вѣчность безконечную, святую, веселости повную со святыми маешь оглядати лице Бога твого, або святый день хранити, посвятити его цѣлковито на славу Сотворителя и Господа твого? И церква наша упоминае насъ: „Всякое нынѣ житейское отложимъ попеченіе" — (пѣснь херув.).

Чомуж не слухаешь голосу церкви? Чому не спѣшишь тамъ где гравють звоны, а въ день святый возвѣдуешся где грае скрипка, где діявольскою сѣть заставилъ на твою невинную душу.

Покайтеся русская молодежи, но кайтеся и вы старшіи котріи забавами, піянствомъ зневажаете недѣлѣ и свята, пока еще може ваше покаяніе очистити ваши грѣхи, и ублагати милосердія Божого для свого спасенія, лишѣть тотъ налогъ „не поклякуйтеся на нашыхъ предковъ, якъ не одинъ мудрецъ выражается: „е, гуляли наши дѣды и прадѣды, пили и забавлялися и мы того не лишимо".

Знай дитино, що наши предки були поганами, не знали правдиваго Бога, а мы откуплени отъ грѣха не сребломъ, ни золотомъ, але пайсвятѣйшою кровію Христа Господа, тому всякій грѣхъ буде нашою погибелею, такъ якъ ничо нечистого не войде въ царство небесное. Тож в день святый, спѣшимъ въ церковь, слухаймо слова Божого, спѣвайно пѣсни и псальмы въ честь Господа Бога и святихъ, а въ дома занимаймося читаніемъ религійныхъ газетъ и книжокъ, а тогди исполнимо не только заповѣдь: „Помни день святый святити его", — але и всѣ заповѣди, защо наслѣдимо царство небесное и будемо веселится со святими во вѣки вѣчнии.

Кто желает отже наслѣдити царство нехай памятае, щобы въ день святый т. е. в недѣлю и свята служить въ увагою Слова Божого въ церкві, хвалить и служить Богу а не мамонѣ. Всѣ забавы въ танцями отложи на бокъ, бо они тебе введуть въ погибель, а не въ царство небесное.

Кто не може присутствовати по важнимъ причинамъ на Богослуженію, якъ слабости, або иншій важной причинѣ, нехай отъ десятой годинн до двенадцятой не занимаеся въ дома жаднини дѣлами ани розговорами пустыми, а молится усердно Господу Богу, а его молитва буде сполучена съ молитвой церкви и вознесеся передъ престолъ Всевишнього.

Подбаймо больше о славу Божу, хоронѣмъ свято законъ Божій, а то есть запорука нашого спасенія на другомъ свѣтѣ, такъ якъ не хороненье закона, пустыи забавы зъ танцями, піятика съ проклонамы суть запорукою вѣчной кары. Выбирай, дорогій брате, то що тобѣ милѣйше, а упикай всего, що веде до грѣха.

x

Иванъ Наумовичъ.

МУДРЫЙ МУЖИЧОКЪ.

Былъ собѣ въ одномъ селѣ мудрый человѣкъ Иванъ Сторозумъ. Были у него дѣти, но было и на дѣти, колькадесять морговъ грунту своего и прикупленого, и всякіи господарскіи порядки.

Коли ему подоростали дѣти, а он уже подстарѣлся, сказали они ему одного разу: тату, що вамъ на старость клопотатися господарствомъ, возмѣть роздѣлѣть грунт межи насъ, мы на васъ будемъ робити, а вы собѣ супокойно будете сидѣти, а кривды мы вамъ певно не зробимъ. Такъ разъ сказали, но коли старый на то ничого не отповѣлъ, но покручувалъ головою, то они стали таки частѣйше докучати: роздѣлѣть грунтъ межи насъ.

Тогда старый таке имъ сказалъ: Дѣти мои, я вас маю за добрих, и може бути то правда, що якбы я вамъ все въ руки отдалъ, а здался на вашу ласку, що вы бы менѣ кривды не зробили. Но знаете, часъ на часѣ не стоить. Зъ добрыхъ дѣтей могутъ зробитися лихіи, бо я богато таких примѣровъ видѣлъ, зъ чого и собѣ для себе взялъ науку. Загнѣздилися были разъ у мене въ стрѣсѣ воробцѣ. Коли уже воробята были в перочкахъ, а было ихъ пятеро, взялъ я ихъ зъ гнѣзда и вложилъ въ клѣтку, и повѣсилъ подъ стрѣху. Прилетѣли стари воробцѣ, дуже розщибалися за своими дѣтьми, но найшовши ихъ въ клѣтцѣ, успокоилися, и полетѣли за хробачками и за сѣменемъ, и помеже щебельки клѣтки дуже старанно ихъ годовали. За колька день воробята въ клѣтцѣ стали уже поддѣтати, но я наставилъ силку, и зловилъ и старого воробця и воробчиху. Тогда кажу я такъ: Дѣти воробята, я видѣлъ якъ безъустанно и щиро годовали васъ вашь тато и мама, теперь вы уже знаете лѣтати, летѣть же вы теперь въ свѣтъ, а ваши родичи най сидять въ клѣтцѣ и отпочивають, а вы ихъ певно не опустите, кривды имъ не зробите, отплатите имъ за ихъ любовь, а есть васъ азъ патеро, то легко буде вамъ, такъ якъ они васъ, помежи щебельки клѣтки годовати. Такъ сказавши, пустилъ я хрошихъ уже пять молодыхъ воробчиковъ въ воздухъ и они полетѣли.

Дивлюся годину, двѣ, нема молодыхъ. А стари въ клѣтцѣ цвиркають голодни. Жду цѣлый день, нема дѣтей, стари уже таки добре голодни! Думаю собѣ; вотъ молоди воробята зъ радости, що на свѣтъ вылетѣли, може призабыли за родичей, но завтра уже певно будуть. Ба и завтра ихъ нема. А стари цвиркають, а до вечера уже такъ сголодлѣли, що поопускали крыла. Га, думаю собѣ, не дамъ имъ загинути, далъ я им ѣсти, а жду еще третій день, чей покажутся дѣти; и третого дня не прилетѣли.

Тогда выпустилъ я старыхъ и думаю собѣ: Такъ оно и межи людьми. Родичи розщибаются за дѣтьми, отъ устъ собѣ отнимають, а дѣти на все того забывають, якъ прійдуть до свого хлѣба. Такъ, дѣточки, не хочеся менѣ быти тымъ старым воробцемъ въ клѣтцѣ, и ждати, поки вы менѣ не дасте ѣсти. Поки здужаю, самъ еще буду все держати, а по моей смерти вы возмете все.

„КАНАДІЙСКАЯ ЖИЗНЬ"
Органъ Православной Церкви въ Канадѣ.
Выходитъ 2 разы въ мѣсяцъ.
Предплата въ Канадѣ $1.50, въ Соед. Штаты $2.00 въ годъ.

Адресъ Редакціи:
"CANADIAN LIFE"
90 Pritchard Ave., Box 3598 Winnipeg, Man.

"CANADIAN LIFE"
Organ of Orthodox Church in Canada
Subscription in Canada $1.50, and in foreign countries $.2.00 per year.
Advertising rates on application.
Address:
"CANADIAN LIFE"
590 Pritchard Ave., Box 3598 Winnipeg, Man.
PHONE J. 5577

До Предплатників і Симпатиків „К. Жизни".

Вінніпеґські прихильники і симпатики „Канад. Жизни" на днях мали засідание, на котрім розглядали фінансовий і умисловий стан часописи. Потреба такого засідания виринула на тій основі, що одні предплатники і прихильники пишуть фонетикою, в українськім дусі, другі галицькою етимольоґією, в російськім дусі, а треті чисто по російськи, також в російськім дусі. **Але одних, других і третих вяже в одно тіло православна віра,** себто одні другі і треті належать виключно до одної православної віри, під одним церковним авторітетом, хоч є поділені між собою окремою правописею і політикою, при чім треба замітити що одні, другі і треті своїми окремими власними силами не мають спромоги видавати для себе окремого часопису. Опираючись лише на власні русскі сили, часопись минувшого року виходила дуже нереґулярно, а технічний її бік був надзвичайно слабий, при чім цілу минувшу зиму часопись зовсім не виходила через брак фінансових засобів та інтелектуальних сил. Опираючись і дальше лише на русскі сили, часопись очевидно не має змоги виходити.

Маючи ввиду політичне і правописне розділення православних в Канаді, вінніпеґські предплатники і прихильники часописи не мають на меті переконювати або приневолювати остальних до котроїсь одної правописи або політичної течії, але й невдоволяються, щоби часопись і дальше не була незорієнтованою, бо вона через те саме не є інтересною і не виповняє своєї високої задачі, опираючись тільки на православні, церковні засади. На їх думку часопись повинна займати ширше поле.

Приміром хтось з наших передплатників пише про Галичину і Буковину, висказує свої жалі, що ті краї находяться в поневірці Румунії і Польщі, отже яку тактику в сім згляді часопись повинна брати: має орієнтуватись на Росію, Велику Україну, чи на Західну Українську Републику? Коли-ж на Росію або Велику Україну, тим вона велаби пропаґанду в користь большевиків, чим ставилаби нас в очах Англійців, наших співгорожан непожаданими в Канаді, отже чи не лучшеби, щоби часопись орієнтувалась на Західну Українську Републику, так як се роблять українські часописи? Чи Західна Українська Република буде, залежить від самого нашого народу там і тут за морем, але нас ставить така тактика в леґальне становище політичне і усуває ту ненависть до нас православних з боку всіх українських груп, які через се, що більша часть православних, як також і їх орган „К. Ж." стоїть в суперечь українським групам — нас Українці ненавидять, на чім також тратить православна церков.

Те саме можна сказати і про правопись. Ті православні, котрі оглядались на Росію, писали етимольоґією для того, щоби держати правописну звязь з цілим російським народом, отже була якась підстава. Тепер в Росії большевики змодефікували російську правопись, викинувши „ѣ", „ъ" і „і" отже обходяться уже без сих буквів. І коли пишуть прим. „їхав", то не так як давно: „ѣхалъ", але „ехал", підчас коли православні Галичане і Буковинці, котрі орієнтуються на російське письмо пишуть „ѣхавъ". Таксамо не пишуть в Росії „ѣл", але „ел", не „видѣлъ", але „видел", не хатѣлъ", але „хател". А також всюди де чути „і" пишуть там „и" і т. п. Отже сим, котрі люблять старе письмо, на кого тепер їм орієнтуватися? Власні сили за слабі, щоби держати те довге галицьке етимольоґічне письмо, українського не признають, а російського давного не могли і не знали, а теперішнього тим більше не знають і ніяким способом не могуть його примітити до галицьких і буковинських Українців. Отже знаходяться виїмково на роздоріжи. Впрочім се важну літературну проблему і в Галичині уже зрозуміли і тому виходить там „Воля Народа" писана чисто українськими правописом, в руськім дусі.

Очевидно ті, котрі люблять стародавне письмо і вірять в поваление большевизму, що давало би шанси на привернение старого письма заходить питание, коли там большевизм буде повалений. Він уже одно поколіние вивчив правописи без „ѣ", „ъ" і „і", а ще за кілька років, ще більше зміниться змодефіковане письмо, отже привернение старого письма стає ще більше загрожене. Впрочім уже тепер є вищі узені стани, котрі не відступають ніколи від змодефікованого письма, тому, що воно для них лекше

Бо приміром на що їм писати „песъ" з твердим знаком „ъ", коли і без него „пес" є „пес", що не змінюєся ані наголосу ані предмету, ані акценту. Таке саме з кождим предметом де пишеся при кінци „ъ", воно остаєся тим самим предметом, з тим самим акцентом і наголосом. Твердий знак „ъ" хиба що місця забирає, се вже доказали самі Росіяни, котрі енергічно до недавна виступали проти українського письма.

Що до самої назви часописи, то також конечно треба перемінити, або на „Канадійська Нива", або „Канадійське Життє", бо слово „Жизнь" не лише що не є всім зрозуміле, але й не добре звучить. Треба підобрати таку назву, котра загально була би зрозуміла і добре звучала.

Ми раді би поставити часопись на її висоту і тому предложуємо сей проєкт всім предплатникам і прихильникам часописи для рішення. Сим ми не накидуємося ні на кого, ані не відбираємо нікому його переконань. Наша ціль є помочи часописи, тимбільше, що сего літа, або осени відбудеться проголошений Церковний Собор в Канаді, треба отже уже перед ним обдумувати над способами, які би управильнили усі недостатки, котрі ми тут підчеркнули.

Просимо отже в сій справі забрати голос дотично нашої часописи, а коли хто з наших симпатиків має кращі проєкти, ми радо приймемо.

Редакційний Комітет.

ПОЯСНЕНЬЕ „УКР. ГОЛОСОВИ" АБО ЕГО БИЗНЕСМЕЙКЕРАМЪ.

Мы не чипали „Украинсього Голосу" поки выглядавъ на якусь часопись. Все поважали его и толерували якъ добру газету, такъ якъ теперь относимося до „Роб. Вістей". Хто би мавъ щось проти того, если робітники организуются и стараются дбати про полѣпшенье своей доли. Честь имъ, мы всѣ роботники. Давнѣйше подъ захватомъ и вплывомъ деякихъ зручныхъ Жидовъ многихъ нашихъ роботниковъ за кордономъ, а тоже нашихъ за ихъ примѣромъ подалося хвилево въ ту сторону. Хтож не робить помылки, але за якійсь короткій часъ зачинають познавати свои хибы и знов вертаются до своего родного. Мы свято вѣримо, що большость роботниковъ вернеся назадъ до своего народа, церкви и всѣ разомъ зможемо собѣ помогчи якъ звичайно культурный народъ се робить.

Роботники сами навчилися отъ Жидовъ: **„Кричи, але свое шануй".** Приходить судний день, всѣ Жиди й найбольшии ихъ проводники сходяться до божницъ и тамъ только молятся до Бога. А чого мы бы еще больше не навчилися отъ нихъ, еслибы мы розумѣли по жидовски. Нема злого, абы на добре не выйшло.

Зъ „Укр. Голосом" — инша штука. Тутъ не „Укр. Голос", але якійсь диваки, наняки и грошелюбы, не мають чого вчепити и ображують нашу православну вѣру. Хто васъ коли видѣвъ въ православній церкви? Мы и наши батьки были православны и ними зостанемо. Хто за васъ заручить, чи за пару мѣсяцевъ знов не вынайдете яку повѣйшу або поплатнѣйшу вѣру. Що за темный закидъ „поставали пареславными Москалями". А Царя нема теперь, сего не знаете? Москали лишилися такъ якъ вы. А православными знайте суть: Москали, Украинцы, Греки, Сербы, Болгары, Вирмены и пр. народности, якіи суть правдивыми православными и симы мы гордимося. Вы знов зостали якимось „кривославными" за короткій часъ и за короткій часъ, съ якими мы не можемо числитися и васъ мусимо обминати. — Не пхайте носа, до чужого проса, бо вкусять. — Також не пишѣть дурницѣ для людей, бо люди не дѣти абы ними бавитися. Эдпокутуете за то. Вѣчно жити не будете. Если вѣрите, що єсть Богъ то покажѣть дѣлами а не подлыми обмовами. Наши священники знають васъ добре и знають що роблять. Мы радилибы вамъ дати собѣ спокой и не показувати своей дикой и простацкой химеріи, то буде вамъ лучше. Вы знаете хто то вѣчно чепаеся кождого, чи тра чи не тра. — Фе, то не пасуе. Вы вчени люде и не робѣть ганьби собѣ. Мы мусимо вамъ се сказати, бо хтось скаже, тоже ни Жидъ ни Турокъ. — Може Богъ дасть и вы направитеся. Не гнѣвайтеся, що се въ „Кан. Жизни" пишеся вамъ, бо пословиця каже: „Не кайся рано встати, а молодого навчити"!

Правдолюб.

ПРО ТУТЕНКГАМИНА.

Як подавали вже ґазети знайдено в гробі Фараона неоцінені скарби.. Кімнати викладані дорогим камінням, куті щирим золотом. Вхід до сих кімнат був ненарушений і всюди були ще королівські печатки. Значиться, близько 3000 літ жадний смертельник не дістався сюди, до сих підземних палат, де спочивав „вічноживучий" фараон Тутенкгамен. Аж льорд Карнавон, що шукав в долині королівських гробів через трийцять літ, відкрив сю тайну і перший ступив у підземелле, . . . щоби переплатити смертю. Бо як кажуть, дух фараона з перед 3000 літ мститься за нарушення спокою. Дійсно, льорд Карнавон і ще трох, що по його смерти прослідкували гріб — загадочною смертю померли: Льорд Карнавон, від укушення мухи, що вилетіла десь з гробу, а сі другі на якесь зараження крови.

Та людська цікавість не знає страху! Дальше пішли наші наслідники і віднайшли тайну смерти. . . Вони забрали з собою апарати до рентґенівських просвічувань мікроскопи і т. д.

Показалось, що се є бактерії, які по трох тисячах літ, ожидали за впущенням свіжого воздуху, і вони заразили сухотами та чумою льорда Карнавона і ще трох розслідників. Але . . . аж тепер світ дізнався, як високо стояла медицина в старинному Египті. Ці фараонові лікарі, зумисне, прикладали стільки заразливих мікробів, щоби колись знищити безпощадно того, що війде в гріб фараона і нарушить його спокій. І в сім містяться то заклятте: „Хто нарушить сон вічноживучого Фараона, помре!"

Та тепер взялись дослідники гробу Тутенкгамена до . . . дисенфекції. Виганяють препаратами всіх зарaзників і прочищують воздух. І не баром вже не буде — ні кари ні мести.

В остaтніх днях, розкрили Саркофат (домовину) фараона. Мумія осталась ціла ні трошки ненадпсута. Маска фараона ціла вироблена з золота. Знайдено також і його статую. По ній видно як з найдокладнійшого портрету, як фараон виглядав. Він подібний був до жінок а навіть любувався в жіночих прикрасах, носив на чолі стяжку, як у дівчат і такуж прачіску волоса . . . . Загалом він страшно любив дівчат і всюди остались рісьби, що свідчать про його вподобання. Мав двох танечниць, з якими не розлучувався ніколи, а вони були такі гнучкі як вужі. Про життє на дворі сього фараона вийдуть колись цілі історії, як розслідять учені докладно всі написи і все те, що переховалося в гробових золотих палатах. Та на разі, подають сі розслідники, що сей фараон був великий богатир, а ще більший бабій.

ЧОЛОВІК ТА ЖІНКА.

Жив собі чоловік з жінкою і були вони дуже бідні люди, такі бідні, що іноді і їсти не мали що. Одного разу зговорилися вони обоє, почали нарікати на свою долю та і кажуть:

— Се все Адам та Ева винні, що ми такі бідні. Як би Ева не була така цікава, то вона була би послухала Бога і не їла забороненого яблока. А як би вона не зїла була його, то Бог не вигнав би був людий з раю. А як би не вигнав, то й ми жили би в раю, і не було би нам ніякого лиха.

— Як би се ми були Адам і Ева, то не були би ми такі цікаві та непослушні — додала жінка.

А на той час попри їх хату переходив князь сеї землі. Він почув що вони говорили, увійшов до хати та й каже:

— Слухайте! Я хочу вам добро зробити. Я візьму вас до себе у князівський двір. Там ви житимете таксамо як і я. Щодня кухарі вам варитимуть найкрасші страви і все, що ставити-муть вам на стіл, можна їсти. Одної тільки страви не можна їсти. Та не тільки їсти, але і дивитись на не їне можна. Ту страву що дня ставити муть на стіл у малім горшку і воно буде покришкою накрите. Як що ви не наслухаєте, і здіймете покришку та подивитесь, так зараз вас виженуть геть з двора і жити мете знов у своїй хаті.

Ті такі раді, дякують князеви, кланяються. Ото і забрав їх князь у двір. Одягли їх там в пишну одежу і посадили обідати. Насамперед поставили на стіл заборонену страву в накритім горшку. Тоді подали їм всякі добрі страви. Їдять вони та на той горщок дивляться. Жінка думає: „Ва, — яке маленьке, поганеньке, а яка в йому сила, що не можна рушити". Подумала, а потому озвалася:

— А що воно там є у тім горшку, чоловіче?

— А яке-ж нам до того діло? — відповідає чоловік.

— А вже-ж, а вже-ж! Та я і не пікавлю.

Помовчала, помовчала, а трохи пізнійше знова:

— А запевне там дуже смачна страва у тім горшку?

— Може — каже чоловік.

— Як-би глянути, — каже знова жінка.

— Чула-ж ти, що не можна? — відповідає чоловік.

— Та я — говорить жінка — і не кажу щоби дивитись, і не думаю. Я тільки так... Я тільки про те, що як би можна, то так трошечки покришку відтулити, та хоч одним оком зазирнути, що воно таке.

— Як би можна — каже чоловік.

— Та хиба воно — каже жінка яке лихо станеся, як трошечки відхилити покришку?

— От дурна! — каже чоловік. — Ну, а як що до тої покришки пороблено такий пристрій, що тільки чи покришку відтулимо, то воно стрільне і всі в дворі почнуть?

Борони Боже! — крикнула жінка та й замовкла.

Так минув день, прийшов вечір. Полягали спати. І не спиться жінці; усе вона про той вовнець думає. Думала, думала тай заснула. І сниться її, неначе би то покришка з горшка сама знялася і відтам так смачно запахло. І наче би на покришці з середини написане: „Хто попоїсть сеї страви, той зробиться такий богатий, що не буде нікого на світі богатійшого від него". Прокинулась жінка тай каже:

— Ой, чоловіче, який мені сон приснився!

І розповіла йому той сон, а чоловік говорить:

— Ти вже занадто богато думаєш про той горщик, тим він тобі приснився.

Сіли вони другого дня обідати, жінка і каже:

— А що, як би хоч трошечки відтулити покришку — може воно і справді там так написано?

— Та як же його відтулиш; а як дізнаються? — відізвавсь чоловік.

— Чого так дізнаються — каже жінка — я трошечки, обережно.

— Та воно би нічого — каже тоді чоловік — як би тільки обережно... Гляди-ж трошки, не дуже!...

— Та вже-ж — каже жінка та до покришки. Та тільки відтулила трошки, а звідтам двоє мишенят — стриб тай втікли.

І зараз рип двері в хату — аж се князь; він стояв коло дверий і все те бачив.

— Ну — каже князь, — тепер прощавайте! Ідіть собі знов у свою хату. Ви нарікали на Адама та на Еву, а самі були цікаві та непослушні, що й двох днів не вжили в дворі.

І вони пішли знов до дому і знову довелось їм бідувати та згадувати стару пословицю: Чуже бачимо під лісом, а свого не бачимо і під носом.

НОВЕ УБІЙЧЕ СРЕДСТВО.

Въ „Воссіше Цайтунгъ" генералъ фон Даймлингъ розсуждаетъ вопросъ о вооруженіяхъ. При томъ онъ указуетъ на тѣ ужасы будущой войны, котріи могутъ постигнути, выпадами техничими. Особеное розвитіе получила техника ядовитыхъ газовъ, якъ указуе ген. фон Даймлингъ:

„Сейчасъ пужно считаются съ существованіемъ такихъ ядовитыхъ зовъ, дѣйствіе которомъ привижаєтъ во стократъ дѣйствіе сильнѣйшихъ газовъ, уживаныхъ во время міровой войны".

Въ подтверженіе своихъ словъ генералъ ссылается на опубликованную недавно статью о „Войнѣ при помощи ядовитыхъ газовъ", — преналежащую перу приват-доцентки Бернского университета Гертруда Вокеръ. Оказывается, що:

Въ Америцѣ изъобрѣтенъ газъ левизитъ, противъ которого не хотуть защищати нѣякіи маски. **Достаточно 12 большихъ бомбъ наполненыхъ тимъ газомъ для того: щобы въ короткій срокъ уничтожити всякіи признаки жизни въ такомъ мѣстѣ якъ Чикаго или Берлинъ. Даже въ погребахъ (салирахъ) никто не снайде собѣ спасенія, ибо той газъ тяжкій онъ стелится по земли и проникается подъ землею. Онъ уничтожаетъ всякую растительность и отравляетъ воду**

Генерал фон Даймлингъ пессимитически смотритъ на теперѣшнее положеніе Европы. Онъ считаетъ, що если сейчасъ не удастся предодвратить опасность, то, мы будемъ имѣть вторую міровую войну, которая закончится гибелью культуры". — Выходъ изъ положенія онъ видитъ во всеобщемъ сокращеніе вооруженія и ссылается, между прочимъ, на слова англійського генерола фон Шинайхомъ. Въ письмѣ томъ говорится:

Въ будущой войнѣ аэропляны будуть подобно коршунамъ, кружити надъ мѣстами. Штатскіи люди не имѣють ни малѣйшого представленія, о дѣйствіи современныхъ бомбъ. Потому я яко знатокъ войны, высказуюсь за необходимостію мира и установленія соглашенія между народамы. Если мы не будемъ на чеку, то и континентъ и Англію постигнетъ несчастье, въ сто разъ больше страшное, нежели японське землетрясеніе".

СПРАВЫ НА ЧАСЪ.

„Православний Вістник", органъ Украинской Православной Церкви въ Канадѣ, — въ ч. 2. помѣстилъ оповѣданіе: „Вѣрний Син свого народу, ігумен Даниїл".

Изъ того оповѣданія помѣщаемъ часть въ нашой газетѣ, яко историчный доказъ про православну вѣру и Русь. Тое оповѣданіе само посвѣдчае безъ великихъ споровъ и доказовъ, що тогди була одна великая Русь, котра включала тоже и теперѣшную Украину, Галичину, Буковину и другіи землѣ. Но въ той часъ тіи землѣ належали подъ одно св. Православіе, а не було галицкого, анѣ буковинского, анѣ украинського, анѣ московського Православія.

„В давних часах з України ходили побожні люде до Палестини, головно-ж до Єрусалиму, щоби поклонитися тим місцям, де жив колись Христос. Річ певна, що така подорож мала й нишу принаду — чоловік бажав подивитися на чужі сторони і чужі народи.

Людей таких звали паломниками тому, що з Єрусалиму приносили вони пальмові гільки, свячені там в Цвітну Неділю.

Одним з таких богомільців паломників був ігумен Данило, який подрібно описав свою подорож і сей опис має заголовок: „Житье и хоженье Даниила, Руския земли игумена".

Данило був родом з Чернигівщини, або ігуменом в чернигівськім монастирі, бо таке виходить з його писання.

Подорож до Єрусалиму відбув він за панування великого князя Святополка II. (1093-1113), а за князя Вальдуїна в Палестині (коли хрестоносці відобрали були Єрусалим від Магометан).

Данило прожив в Палестині понад два роки (1106-1108) й описав її так вірно, що в 19-ім віку переложено сей опис на ріжні европейські мови.

З опису бачимо, що Данило був дуже побожним чоловіком, наскрізь пронятим духом дійсної праведности. Він захоплюється святими місцими й усім, що бачить; він признає себе негідним і грішнійшим від других монахів — а се все прикмети праведного чоловіка.

Однакож ігумен Данило був і вірним сином свого народу — він був патріотом. І коли відвідував Палестину, то не лише на те, щоби скріпити свою побожну душу, але і на те, щоби на святих місцях занести до Бога молитву за добро своєї землі і свого народу.

Описуючи Великодні Свята ігумен Данило каже між иншим:

В Велику Пятницю обтирають Гріб Господний, миють лямпи, наливають чистої оливи, але не світять. Гріб запечатують, а в другій годині в ночи гасять світла по всіх церквах Єрусалиму.

Тогди я негідний в тую пятницю пійшов до князя Вальдуїна, поклонився йому, а він покликавши мене, запитав:

— Чого хочеш ,руський ігумене?

І я сказав йому:

—Княже мій! Пане мій! Прошу тебе іменем Бога і руських князів1), дозволь, щоби я поставив і свою лямпу на Святім Гробі від усеї Руської Землі.

Тоді він радо вволив моїй просьбі і післав зо мною свого слугу до економа церкви св. Воскресения і той сказав принести лямпу.

Радий пішов я, купив велику скляну лямпу, налив олива і приніс до Гробу Господнього. Коли прийшов вечер, ключар отворив святі двері, казав скинути чоботи і так босими ногами поніс я і поставив лямпу на Святім Гробі. Своїми грішними руками поставив я лямпу в ногах, де лежали пречисті ноги Господа нашого Ісуса Христа. В головах стояла грецька лямпа, на грудях лямпа св. Сави (монастира) і всіх монастирів.

Дальше оповідає ігумен Данило, як і в Велику Суботи підчас Вечірні надійшла хмарка зі сходу і дощ добре покропив тих, що не були під дахом і тоді то лямпи на Святім Гробі самі засвітилися. Тоді прийшов епископ з чотирма дияконами, взяв свічку в князя Вальдуїна, засвітив від лямпи на Гробі, а вже від тої свічки запалював свої свічки народ. А світло те святе, каже Данило — инше, як звичайне світло, чудне, червоне.

Та щоби хтось не сказав, що він видумує, то праведний чоловік покликаєся на свідків:

— Мені убогому Бог нехай буде свідком і Святий Гріб — каже він — і вся дружина, сини руські, що були там в той день — Новгородці і Київляне: Ізяслав Іванович, Городислав Михайлович, Кашкича і другі.

Описавши дальше торжество свята, Данило оповідає, що третього дня свят пішов він до ключара Святого гробу і сказав:

—Хотівби я забрати свою лямпу.

Коли ключар повів його до Гробу, то лямпа ще горіла святим вогнем. Тут він змірив святий гріб, взяв ще якусь памятку від ключара і вийшов несучи з собою дорогоцінні святі памятки.

Закінчуючи ігумен Данило говорить:

— Бог мені свідком і Святий Гріб Господний, що в усіх святих місцях не забував я імени князів руських, ні княгинь, ні дітей їх, ні епископів, ні бояр, ні ігуменів, ні дітей моїх духовних і всіх християн; в усіх місцях молився я за князів і за всіх, а потім за свої гріхи. Дякую благому Богу і за те ,що дозволив в двері св. Сави записати імена руських князів, де їх споминають в єктеніях. . . ."

1) Тоді слово „руський" відносилося до української землі, отже значило те саме, що „український". В тих часах Московщини, чи пізнійшої Росії і на світі не було.

„ЕПИСКОПЪ ПРОДАЕ ПРАВОСЛАВНІИ ЦЕРКВИ"

Такія брехоньки печатае органъ незалежнои секты, и то на жаль называеся „Свѣтъ". Сей темный „Свѣтъ" нѣбы боронитъ Православія, абы тѣмъ чиномъ закаламутити воду, бо онъ знае, що в мутной водѣ добре ловити рыбу, а если „рыба" маловѣрна, заволотъ готовъ въ прыходѣ, и въ недѣлѣ и свята, коли народъ сойдеся на Богослуженіе, то въ мѣсто молитися Богу, по за церквою крыки, сварнѣ, а все за епископа, бо продае церкви. Що се чистая ложь, те перше, бо николи Епископъ нѣгде церкви не продавъ, анѣ не продастъ, о томъ хочу дати колька словъ пояснень що до продажи церквей, щобы люди разъ пошали брехоньку „Тьмы" и перестали думати и вѣрити въ то, що нѣколи правдою не есть.

На примѣръ не буду говорити за Американскіи Церкви, бо то за далеко читателеви булобъ удостовѣрити, але подаю случай въ Канадѣ, где каждый може удостовѣрити дѣло и осудити; кто виноватъ, Епископъ, или люди въ продажи церквей.

Въ кольонiи „Востокъ", Альберта, выходцы съ Галичины написали прошеніе Владыки Николаю въ Сан Францѣшке, о присланіе имъ православного священника о. Каменева, котрого оплачувала Мисія ежемѣсячно, и жертвовала готовкою 1,100 долл., въ чого построено церковь, котра стояла до 1911 року. Въ 1911 роцѣ возникъ пожаръ и унечтожилъ церковь съ всею утварею, благодарія, що була сбезпечена на 3,000 долл., въ чого построено церковь Св. Троицы, котра въ бѣдномъ видѣ, существуе до нынѣ.

При постройцѣ зроблено довгу на доконченье 400 дол., такъ якъ много матеріялу испорчено, и на закупно затягнено позичку. До 1916 року обслугували той приходъ мірскіи священники, ажъ коли Владыка Александръ посѣщалъ тотъ приходъ, прихожане просили имъ присылати монаховъ, съ котрыхъ первымъ прибувъ Іеромонахъ Никонъ Микульскій. Хотя церковь отдалена отъ помешканя, котрое по строилъ священникъ о. Горбачевъ за свои ощадни гроши, 400 дол., а понеже зъ его отѣздомъ приходъ не уплатилъ ему готовки, затягнено позичку вторую въ сумѣ 400 дол., або монахи застали довгу 800 дол., о котромъ прихожане совершенно не печалились. о. Никонъ началъ нову господарку за позичени гроши, построилъ часовню, покупилъ возъ, плуги, бороны и другіи знаряди, що додатково збольшилося довгъ на суму 1,200 дол. Но на вѣрующій и розумный приходъ, такая сума нѣчимъ. Церковь засмотрена во всѣ церковніи вещи и варта до 8000 до того 40 акровъ землѣ, а въ другомъ мѣсци под церквою 8 акровъ, зъ чого можъ витягнути доходъ около 200 дол. въ рокъ. До того въ Востокъ заходилися люди изъ за 20—30 миль, бо то першая церковь въ Альбертѣ, зносили щедрыи дары, а въ самомъ приходѣ жертвователи були щиріи. Игнатій Самборскій жертвовалъ 110 дол., Павелъ Куберскій 200 дол., но все то ничьи — нынѣ „архиправославніи" люде ходять по уніятских церквахъ, кромѣ 3—4 г осподари, що держать своими лентами священника. Зъ возникненьемъ партіи Филиповцовъ, дѣло още більше поправлялось, такъ що на процеса за всякіи дѣла идутъ сотни, а свящ. черезъ судъ домагаються заплати отъ прихожанъ.

Такъ якъ довгу никто не сплачуе, церковь буде продана. Когожъ ту виновати: Епископа чи прихожанъ? Епископъ не позичалъ грошей на свои потребы, а если позичали священники зъ комитетомъ, то все то осталось на мѣсци, якъ власность прихожанъ, т. е. церковь, домъ, и господарскіи знаряди, котри въ отѣздомъ монаховъ поразбирали на свою користь кто що могъ.

Таки бываютъ продажи и въ Америцѣ. Построилъ контракторъ церковь, люди розѣдуться, довгу ни кому платити. Контракторъ относиться до Епископа, бо церковь корпорована, а поважъ у Епископа грошей нѣтъ, а еслибъ и були, то вопросъ для кого выплачувати церковь, если прихожанъ нѣтъ?

Справа иде въ судъ, а Епископъ мусить подписати позволеніе на продажъ, иначе довгъ мае уплатити.

Такъ ся рѣчъ мае въ продажею, а кто мае розумъ осудитъ, кто виноватъ, и брехонь не слухае.

Свящ. Д. С. Вербовый.

ПРО ГОДІВЛЮ ГУСЕЙ.

Як гусь має нестися, то дає се пізнати тим, що зачинає будувати гніздо. Наколи се побачиться, треба подбати о те, щоби кождій гуси зробити гніздо з соломи, виложене дрібним сіном або сухим мохом; тим улекшиться її роботи, і вона привикне до готового гнізда. Гніздо мусить бути низьке, аби гусь могла вигідно до него лізти і з него злізти. Кождого дня треба гусь на яйце оглянути і затримати її аж доки яйце не знесе. Як лише перве яйце знесе в своїм гнізді, то знесе їх тут сама без пильновання і всі прочі. Аби яйця не ушкодились, або аби їх не забрав пес (часом на жаль і двоногий), треба кожде знесене яйце забрати і ховати в мірно теплім і темнім місци. Добре кормлені гуси зачинають нестися в цвітни, а часом вже і в марті, або лютім.

Як що гусь хоче сидіти на яйцях, то вискубує собі мох з під грудей, вистелює ним гніздо і нарешті розсідаєся, остаючи на гнізді цілий день. Гуси дасся до висідку 11 до 15 яєць, відповідно до її величини: непаристе число тому, що тоді укладаються яйця в гнізді найліпше. Місце на гніздо повинно бути затишне; гуси ставиться недалеко від гнізда овес і окремо воду, по змозі і піску, котрого вона потребує для травлення. Гусята виклюються около 26 до 30 днів. Кожде гуся як тільки обсохне, треба брати до хати в окремий теплий сховок, щоби гусь не придавила його між яйцями; доперва коли всі гусята виклюються, вложити їх під папір. Гусятам не дасся через дві доби від виклюнення жадного корму.

Найвідповіднійший корм для гусят є подроблений — разовий або житний хліб, або посічене варене яйце, змішане з звогченими отрубами і вода. Пізнійше дасся їм посічену зеленину: кропиву, капусту — змішану з змоченними житними або пшеничними отрубами. Малі гусята треба бодай через тиждень тримати в теплій стайни, або в кухни; коли погода лагідна, можна їх по сім часі випустити на подвіре де вони моглиб живитися скубанием трави; а по яких 2—3 тижнях можна їх вже пустити на воду. Треба однак звернути увагу на те, щоби рано не виганяти скорше, чим обсохне роса, а вечером заганяти, поки поляжеться роса.

Коли у гусяти зачнуть рости пера, настає для них час хоробливий; а тоді треба про них дбати старанно, давати їм рано і вечер овес і зеленину змішану з отрубами, щоби ситшим кормом удержати їх при силі.

Місячні гусята можна враз з старою виганяти на подальші пасовиска, але попри то докормляти їх ранками і вечерами жменею збіжа. Треба також глядіти і на те, аби не похорілн від роси та від наглої зливи.

—o—

ПОШЕСТИ НА БАРАБОЛЯХ.

Що рік то ріжні пошести на бараболях поширюються, а особливо пархи. Щоби запобічи поширенню сеї пошести, треба робити ось що:

1. Чергувати поле під бараболі;
2. Уникати гноїння поля під бараболі свіжим обірником;
3. Не розсипати попелу по полю, на котрім гадаєте садити бараболі.
4. Не порадно є садити бараболь на клейковаті новині.
5. Бараболі, що маєся садити, треба мочити в плині, який робиться з ⅛ фунта формаліни розпущеної в 5 гальонах води. Бараболі лишаєся на 3 годині щоби мокли. Як що плин є сильнійший, то мочення через дві годині є вистарчаючим. По сім бараболі належить осушити і покроїти на відповідні кусні. Мочені бараболі треба садити і то бути на осторожности, щоби до них не добулася безрога або инші звірята, бо плин, який всякнув в них, ділає убійчо в жолудку звірят.

(Передрук з „Господаря" за спеціяльним дозволенням).

ГУМОР.

Понизший образок представляє релігійні сектанські відділи і чим більше буде церков, тим більший тягар спадає на їх людей.

Добре пояснение.

ЦИН: — Тату, що се є таке законодатна і правляча власть?

ТАТО: — Ну, приміром. твоя мама.

Новий спосіб подяки.

— Пане, дайте цента на табаку, а я буду за ваше здоровлє цілий день пчихати.

Не дві, тільки одна.

ЛЕДІ: — Як то, то аж дві свічки світиш при роботі?

СЛУГА: — То тільки одна, тілько я переломила її на двоє.

З дитячого життя.

— Мамцю, чи є і чорні бузьки?

— Так, а звідки би були мурини!

При винаймі гавзу.

ВИНАЙМУЮЧИЙ: — Ви оголошуєте, що поза домом є чудовий парк, як далеко око сягає. однак ви не моглиб доказати, що се. . . .

ГОСПОДИНІ: — Як, чиж не правда се, чиж ваше око сягає дальше, як поза паркан сей?

Залюблена.

ВОНА: Мому женихови випадає дуже в послідніх часі волосе з голови. Однак се не є зле, бо аж тепер пізнаєся добре шляхотну форму голови.

Женщини так як природа, вони тимбільше зачинають фарбуватися, чим більше зближаєсь осінь життя.

Здібність.

Так, мої панове, є пси, котрих інтелігенція стоїть високо. Приміром мій Амор зачинає гавкати голосно в тій хвили, як моя жінка отвирає веко з фортепяну, щоб грати...

Де головна причина.

— Чи ти вчера забавлявся на концерті?

— О ні. пиво було досить кепське.

В дрогсторі.

— Прошу мені подати помади на поріст волося.

— А яку, велику, чи малу фляшинку?

—О. малу, — на коротке волосє.

ОСКАРЖЕНИЙ: — Чи не міг би я своєї кари зараз відсидіти. бо моя теща якраз приходить з відвідинами до мене.

Підійшов.

— Щоби ти сказав, як би так хто сів на твій капелюх?

— Назвав би я його ослом!

— Ну. то встань, осле, бо сидиш на моїм капелюсі.

При касі тикетовій.

— Прошу о тикет!

—А куда?

— О, то секрет.

В школі.

УЧИТЕЛЬ: — А скажи но, Мариню. кілько то є язиків на світі?

МАРИНЯ: — Та тільки, прошу пана, кілько є людий.